

แผนจานวนผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาระบบบริการในการดูแลและช่วยเหลือผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลการใช้แผนจานวนผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลส่วนป่วย จังหวัดลำปาง โดยทีมผู้ดูแลแบบสหสาขา วิชาชีพโรงพยาบาลส่วนป่วย ได้คัดแปลงจากแผนจานวนผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลแม่สาย จังหวัดเชียงรายของ เฉลิมพระรัตน์ เมฆลดา (2550) การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ(Operational study) ตั้งแต่เดือนเมษายน 2551 ถึงเดือนสิงหาคม 2551 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือพยาบาลในหอผู้ป่วยที่ใช้แผนจานวนผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายจำนวน 8 ราย ผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลส่วนป่วย จังหวัดลำปางจำนวน 8 ราย และญาติผู้ดูแลผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายจำนวน 8 ราย กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาใช้กรอบแนวคิดการนำไปใช้และการประเมินผลลัพธ์ของสภากาชาดทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ ประเทศไทยสเตรเลีย (NHMRC, 1998) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือแบบประเมินผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายหลังการใช้แผนจานวนผู้ป่วย ประกอบด้วย 1) แบบประเมินความคิดผ่าตัวตาย ช้า สร้างโดย ทวี ตั้งเสรี และคณะ (2546) ได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา 0.78 ซึ่งตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน มีค่าความไว ร้อยละ 90.72 2) แบบประเมินสภาพจิตพัฒนาโดย กัทตรากรณ์ ทุ่งปันคำ (2549) 3) แบบประเมินอาการแสดงของภาวะแทรกซ้อนจากการพยาบาลผ่าตัวตาย และ 4) แบบประเมินแนวทางแก้ไขปัญหาทางบวก ซึ่งทั้งสองแบบประเมิน ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม และนำไปปроверจสอบความตรงด้านเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความตรงด้านเนื้อหา เท่ากับ .93

ผลการศึกษาพบว่าผลลัพธ์จากการใช้แผนจานวนผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลส่วนป่วย จังหวัดลำปาง ในผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายจำนวน 8 ราย มีผู้ป่วยจำนวน 1 รายที่มีความคิดผ่าตัวตายช้า เนื่องจากมีปัญหาเรื่องโรคประจำตัวก่อนเข้าห้องผ่าตัว ผู้ป่วยจากโรงพยาบาล แต่เมื่อติดตามไปประเมินผล 1 เดือนหลังการเข้าห้องผ่าตัวจากโรงพยาบาลก็ไม่มีความคิดผ่าตัวตายอีก ผู้ป่วยทั้ง 8 รายไม่พบอาการทางจิต ไม่พบอาการแสดงของภาวะแทรกซ้อนจากการพยาบาลผ่าตัวตาย มีแนวทางแก้ไขปัญหาในทางบวก ทั้งก่อนเข้าห้องผ่าตัว ผู้ป่วยจากโรงพยาบาล และเมื่อติดตามไปประเมินผล 1 เดือนหลังการเข้าห้องผ่าตัวจากโรงพยาบาล

ผลการศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าแผนจานวนผู้ป่วยที่พยาบาลผ่าตัวตายที่ทีมสหสาขา วิชาชีพของโรงพยาบาลส่วนป่วย ได้คัดแปลงขึ้น มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ จึงควรนำไปใช้ในโรงพยาบาลส่วนป่วย จังหวัดลำปางต่อไป

Discharge plan for suicidal attempted patients is part of the system development for caring of suicidal attempted patients in a hospital.

The objective of this operational study was to study the effectiveness of using a discharge plan for suicidal attempted patients admitted to Sobprab hospital, Lampang province. The discharge plan for suicidal attempted patients in Maesai hospital, Chiang Rai province of Chalermpan Meklo (2007) was adapted by multidisciplinary team of Sobprab hospital. This discharge plan was implemented from April 2008- August 2008 and the sample was 8 nurses who cared for suicidal attempted patients, 8 suicidal attempted patients and 8 relatives who cared for suicidal attempted patients. The evaluation of outcome was based on National Health and Medical Research Council (NHMRC, 1998). The instruments used in this study were; 1) Repeated Suicidal Evaluation Questionnaire developed by Tawee Tungsaeree (2003) with a content validity index reviewed by 2 experts was 0.78 and 90.72 % of sensitivity, 2) Mental Status Exam developed by Patraporn Tungpunkom (2006), 3) Complication Evaluation Form and 4) Positive Way of Coping Form which were developed by researcher and with a content validity reviewed by 3 experts and content validity index was 0.93.

The results of the study demonstrated that: effectiveness of using discharge plan for suicidal attempted patients showed that among eight suicidal attempted patients : one patient had repeated suicidal idea because of his chronic illness before discharged from hospital but evaluation after discharged from hospital one month this patient had no repeated suicidal idea. Eight patients had no psychric symptoms; no complication from attempted suicide and all of patients had positive way of coping before discharged from hospital and one month after discharged from hospital.

The results of this study indicated that this discharge plan of suicidal attempted patients, which was adapted by a multidisciplinary team of Sobprab hospital was suitable and practical. Therefore, this discharge plan should be distributed in Sobprab hospital, Lampang province .